

Βιασμός, θύτες και θύματα (Δάφνη Βαρβιτσιώτη, ιστορικός)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : Δεκεμβρίου 12, 2006

Το δημοκρατικό πολίτευμα βασίζεται σε τρεις πυλώνες εξουσίας: την νομοθετική, την εκτελεστική και την δικαστική. Με την πρόοδο της τεχνολογίας, στις εξουσίες αυτές προσετέθη και μια τέταρτη, άτυπη, εξουσία: η εξουσία των Μ.Μ.Ε.. Με το πέρασμα του χρόνου, έγινε αντιληπτό ότι, η δυνατότης των Μ.Μ.Ε. να διαμορφώνουν την κοινή γνώμη, ενίσχυε σε τέτοιο βαθμό την άτυπη εξουσία τους, ώστε αυτή να επισκιάζει τις θεσμοθετημένες εξουσίες και να μετατρέπεται σε παντοκρατορία. Απόδειξη τούτων, αποτελεί ο τρόπος με τον οποίον τα Μ.Μ.Ε. χειρίσθησαν την τραγική υπόθεση του μικρού Άλεξ Μεσχεσβίλι, αλλά και το θλιβερό περιστατικό της Αμαρύνθου, στο οποίο θα επικεντρώσουμε την προσοχή μας.

Στην υπόθεση της Αμαρύνθου, τα Μ.Μ.Ε. υποκατέστησαν πλήρως την λειτουργία των ανακριτικών αρχών και της δικαιοσύνης. Απεφάνθησαν, τελεσιδικώς και χωρίς ίχνος αμφιβολίας, ότι η καταγγέλλουσα όντως έπεσε θύμα βιασμού και ότι δράστες του βιασμού ήσαν οι κατηγορούμενοι ανήλικοι μαθητές. Αγνόησαν το συνταγματικώς κατοχυρωμένο τεκμήριο της αθωότητας, την περιλάλητη δημοσιογραφική δεοντολογία, τα περί προστασίας προσωπικών δεδομένων και ανθρωπίνων δικαιωμάτων, την απουσία σαφών ιατροδικαστικών αποδείξεων βιασμού, την ασυμβατότητα μεταξύ του χώρου μέσα στον οποίον διαδραματίστηκε το περιστατικό (1Χ1 μ²) και του αριθμού των φερομένων ως δραστών, το πλήθος των αυτοπτών μαρτύρων (μία εκ των οποίων ήταν μαθήτρια Ρωσικής καταγωγής) και το γεγονός ότι όλοι οι εμπλεκόμενοι είναι ανήλικοι. Η αμείλικτη ρομφαία της δημοσιογραφικής δικαιοσύνης επέπεσε αδυσώπητα επί των κεφαλών των παιδιών αυτών, καταδικάζοντάς τα αμετακλήτως στην συνείδηση της κοινής γνώμης. Μέχρι και ο ίδιος ο πρόεδρος της ΕΣΗΕΑ, ο συμπαθέστατος και μέχρι πρότινος τόσο προσεκτικός, κ. Π. Σόμπολος, έφθασε στο σημείο να δηλώσει μετά απολύτου βεβαιότητας, σε πρωινή τηλεοπτική εκπομπή (Mega, 1.11.2006), ότι: «Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι έγινε βιασμός»!

Η ετυμηγορία τους αυτή συνοδεύθηκε από δύο εκ διαμέτρου αντιθέτους αντιμετωπίσεις. Από την μια, αγιογραφούσαν την 16χρονη μαθήτρια και την μητέρα της -η οποία είχε διαβεβαιώσει (στην εκπομπή της Τατιάνας Στεφανίδου, της 1.11.2006), ότι, προ του περιστατικού, η κόρη της ήταν παρθένα - και εδημοσιοποιούσαν διαρροές των πλέον ανατριχιαστικών αποσπασμάτων της δικογραφίας της. Από την άλλη, ανηλώνοντο στην δαιμονοποίηση και τον άγριο διασυρμό των κατηγορουμένων ανηλίκων μαθητών. Ανασύροντας πληροφορίες για

προηγούμενες εφηβικές τους επιπολαιότητες και παραβατικότητες, οι σύγχρονοι -τηλεοπτικοί, κυρίως - ιεροεξεταστές επεκαλέσθησαν αυτά τα παραπτώματα για να αποδώσουν, ελαφρά τη καρδία, σε ανήλικα παιδιά την ιδιότητα των βιαστών. Ως νέοι Τορκεμάδα, κατακεραύνωσαν με βαναυσότητα τόσο τα ίδια, τις οικογένειές τους, τους καθηγητές τους, τους δικηγόρους τους, τον πρόεδρο του Συλλόγου Γονέων, την τοπική κοινωνία, όσο και τους εκπροσώπους της ΟΛΜΕ και της τοπικής ΕΛΜΕ. Δεδομένου, μάλιστα, ότι το «θύμα» έτυχε να είναι αλλοδαπή, διάνθισαν τον βομβαρδισμό τους με κατηγορίες περί του ρατσισμού και του σεξισμού των εμπλεκόμενων μαθητών-«θυτών», των καθηγητών τους και της τοπικής κοινωνίας, αλλά και όσων επιχειρούσαν να εξετάσουν τα γεγονότα με ψυχραιμία, αντικειμενικότητα και με σεβασμό προς τις ατομικές ελευθερίες και την δικαιοσύνη. Η έντασις της βεβαιότητός τους περί της ενοχής των ανηλικών κατηγορουμένων ήταν τόσο παροξυσμική, ώστε εδημιούργησε κλίμα πνευματικής τρομοκρατίας: όποιος τολμούσε να αμφισβητήσει την ετυμηγορία τους ή να σκεφθεί εκτός των πλαισίων τα οποία αυτοί είχαν θέσει, ήταν, το λιγώτερο, ρατσιστής.

Το κλίμα αυτό παρέσυρε μέρος της κοινής γνώμης, αλλά και την ίδια την υπουργό Παιδείας και ψυχίατρο, κ. Γιαννάκου, όπως απέδειξαν οι σχετικές δηλώσεις της. Παρέσυρε ακόμα σε ανάλογες δηλώσεις και τον ίδιο τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, κ. Κάρολο Παπούλια, η σύνεσις του οποίου τον είχε κρατήσει αμέτοχο και σιωπηλό κατά την εννεάμηνο εξαφάνιση του 11χρονου Άλεξ Μεσχεσβίλι, τις δραματικές εκκλήσεις της μητέρας του και τις πανελλήνιες τηλεοπτικές αναζητήσεις του πτώματός του. Κατ' εντολήν του, εκπρόσωπός του συνάντησε την μητέρα του «θύματος» της Αμαρύνθου, για να της προσφέρει ηθική και άλλη συμπαράσταση. Ακολούθησε, ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος, κ. Χριστόδουλος, ο οποίος προσεπάθησε να τηρήσει ίσες αποστάσεις. Συνήντησε τόσο το «θύμα» και την μητέρα της (οι οποίες προσήλθαν συνοδεία εκπροσώπου της Βουλγαρικής πρεσβείας), όσο και τους «θύτες». Εν τούτοις, ενώ προς την καταγγέλλουσα ο Μακαριώτατος παρέσχε υλική βοήθεια, στους φερομένους ως βιαστές ανηλικούς υπεγράμμισε ότι, το «λάθος» τους αυτό θα τους «στιγματίσει για μία ζωή», δείχνοντας από ποια μεριά έγειρε, κατ' αυτόν, η πλάστιγγα της αληθείας.

Εν τω μεταξύ, εγκαλούμενος για την σιωπή του, ο σύλλογος καθηγητών του σχολείου της Αμαρύνθου αναγκάσθηκε να συνεδριάσει.

Θορυβημένος μεν από τον σάλο, αλλά κρίνοντας ότι, μόνον η δικαιοσύνη έχει την δικαιοδοσία να αποφανθή επί της ουσίας της καταγγελίας, ο σύλλογος περιορίσθηκε στην εξέταση των γεγονότων των προηγηθέντων του «βιασμού». Με γνώμονα ότι, για τις σχολικές αρχές, τόσο η πρόσκληση μαθητών για συνάντηση στην τουαλέτα του σχολείου, όσο και η αποδοχή της (εθελούσια, σύμφωνα με όλες τις μαρτυρίες και την διαρρεύσασα δικογραφία), συνιστούν παραβατική συμπεριφορά, ο σύλλογος καθηγητών του σχολείου επέβαλε ποινή πενθημέρου αποβολής στους τέσσερεις εμπλεκόμενους μαθητές και στην μαθήτριά. Κατόπιν τούτου, το σύνολο σχεδόν των ηλεκτρονικών και εντύπων Μ.Μ.Ε., καθώς και πολιτικοί και άλλοι παράγοντες, επέπεσαν κατά του συλλόγου με μανία. Τον κατηγορήσαν ότι, με την απόφασή του

αυτή, εξισώνει τους «θύτες» με το «θύμα», την ίδια στιγμή που -όπως εύγλωττα υπεγράμμισε επιφανές στέλεχος του δημοσιογραφικού κόσμου - ο ίδιος ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, με την στάση του, «υποδεικνύει μια διαφορετική προσέγγιση» του ζητήματος! Τόσο φορτισμένη ήταν η ατμόσφαιρα, ώστε γυναικείες και αντιρατσιστικές οργανώσεις μετέβησαν στην Αμάρυνθο, όπου πραγματοποίησαν πορείες διαμαρτυρίας. Παρενέβη και το υπουργείο Παιδείας, το οποίο ανέκάλυψε παρατυπία στην διαδικασία που ακολούθησε ο σύλλογος του Σχολείου της Αμαρύνθου, ο οποίος, τελικώς, ακύρωσε την απόφασή του.

Την 3.11.2006, η υπόθεση έφθασε να συζητείται στην συνεδρία της Βουλής! Αρχηγοί κομμάτων, υπουργοί και βουλευτές όλων των κομμάτων, εστιάσθηκαν στο περιστατικό της Αμαρύνθου και ομοθυμαδόν το εστηλίτευσαν με αποτροπιασμό, λαμβάνοντας ως δεδομένη την ενοχή των μαθητών. Αποτέλεσμα τούτου, ήταν ότι -όπως επεσήμανε η βουλευτής του Κ.Κ.Ε. κ. Α. Κανέλλη, σε πρωινή τηλεοπτική εκπομπή της επομένης - δεν εμβάθυναν στο σημαντικώτατο θέμα της ημερησίας διατάξεως: την επίσκεψη στην Ελλάδα του Αρχηγού των Ενόπλων Δυνάμεων της Τουρκίας. Έτσι απλά, στην Ελλάδα, το λίκνο της Δημοκρατίας, και εντός του κτιρίου του Κοινοβουλίου, εκτελεστική και νομοθετική εξουσία, αφ' ενός μεν, προεδρίκασαν την ενοχή ανηλίκων κατηγορουμένων, ερήμην της δικαστικής εξουσίας, της μόνης αρμοδίας να αποφανθή, σε κάθε περίπτωση, επί της ένοχης κατηγορουμένων. Αφ' ετέρου δε, έθεσαν σε δεύτερη μοίρα την πληροφόρηση του λαού, ο οποίος ανησυχεί για την εθνική του κυριαρχία.

Μη περιοριζόμενα στην ταυτοποίηση των ανηλίκων κατηγορουμένων ως βεβαίων ενόχων, τα Μ.Μ.Ε. διηύρυναν το κατηγορητήριό τους. Όπως και στην υπόθεση της Βερροίας, παρέθεσαν άπειρα παραδείγματα της -μέχρι διαστροφής - σεξουαλικής ελευθεριότητας, της παντελούς απουσίας αξιών και ορίων, και της παραβατικότητας των σημερινών μαθητών, τις οποίες εστηλίτευσαν με πρωτοφανή αγριότητα. Ως υπευθύνους της ηθικής καταπτώσεως και της εξαχρειώσεώς τους, οι «κατηγοροί» υπέδειξαν -όπως και για την υπόθεση της Βερροίας - την οικογένεια, την κοινωνία και το εκπαιδευτικό σύστημα, ενώ ορισμένοι -επαναφέροντες την θεωρία της συλλογικής ευθύνης, η οποία, όμως, δεν είναι αποδεκτή για μια δημοκρατία - ενοχοποίησαν το σύνολο της ελληνικής κοινωνίας.

Η ελληνική κοινωνία, ωστόσο, γνωρίζει καλά ποιοι ευθύνονται για τον εκβαρβαρισμό των νεωτέρων γενεών. Επί 25 και πλέον χρόνια, παρακολουθεί, ανήμπορη, τα ίδια τα Μ.Μ.Ε. -που, σήμερα, ελεηνολογούν τα παιδιά της για την κατάντια τους - να τα εκμαυλίζουν συστηματικά και χωρίς αιδώ, αγνοώντας τις διαμαρτυρίες της. Επί είκοσι πέντε και πλέον χρόνια, η ελληνική οικογένεια παρακολουθεί αυτά τα Μ.Μ.Ε. να καταστρέφουν, με πρωτοφανή λύσσα και συστηματικά, τα θεμέλια του πολιτισμού της, δηλαδή, να εκθεμελιώνουν τα ίδια τα ερείσματα επί τη βάσει των οποίων η ελληνική κοινωνία οικοδομούσε, επί χιλιετίες, την προσωπικότητα, την ηθική υπόσταση και την ψυχοπνευματική υγεία των νεωτέρων γενεών της. Παρακολούθησε, δηλαδή, τα Μ.Μ.Ε. να καταβαρυνθούν όλες τις αξίες και τα ιδανικά της, να χλευάζουν τα πρότυπά της, να ειρωνεύονται τις αρετές της,

να διακωμωδούν τους ηθικούς της φραγμούς, να καταρρίπτουν τις αναστολές της, να δαιμονοποιούν τους αμυντικούς μηχανισμούς και τις αντιστάσεις της, να περιφρονούν τα σύμβολά της, να αμαυρώνουν την Ιστορία της, να αμφισβητούν όχι μόνον τα ιστορικά της επιτεύγματα, αλλά την ίδια την ιστορική της υπόσταση, να κατασυκοφαντούν τους ήρωες και τα ινδάλματά της -εμφανίζοντας ως εγκλήματα τα ανδραγαθήματά τους-, να καταρρίπτουν ή να διαστρέφουν τις πλέον θαυμαστές πνευματικές της κατακτήσεις, να καταστρέφουν την γλώσσα της, να διαλύουν την εθνική και κοινωνική της συνοχή, να γελοιοποιούν και να εκθεμελιώνουν την πίστη της, να σκυλεύουν τα ιερά και τα όσιά της, να αμφισβητούν τους θεσμούς της, να υποτιμούν την νοημοσύνη της, να αποσαθρώνουν τις βεβαιότητές της, να υπονομεύουν τους οικογενειακούς δεσμούς της, να υποσκάπτουν το γονεϊκό της κύρος, αλλά και το κύρος κάθε αρχής και εξουσίας της, να διαβάλουν την αυθεντικότητα των ανθρωπίνων σχέσεων και -το σημαντικώτερο - να εξαλείφουν τον σεβασμό στην ανθρώπινη υπόσταση και ζωή.

Παράλληλα με αυτόν τον ψυχοπνευματικό βιασμό της, η ελληνική κοινωνία παρακολούθησε τα εν λόγω Μ.Μ.Ε. να αυξάνουν την κερδοφορία τους, να πληθαίνουν και να κραταιώνονται με το να διοχετεύουν στα παιδιά της -υπό μορφήν «ενημερωτικών» εκπομπών, τηλεοπτικών θεαμάτων, τηλεπαιχνιδιών, τηλεδιαφημίσεων, τηλεοπτικών σειρών, περιοδικών ή «μουσικής» - αντίστροφα πρότυπα και αξίες, κοινός παρονομαστής των οποίων είναι το μήνυμα: «δεν υπάρχουν όρια, όλα επιτρέπονται». Παρακολούθησε η κοινωνία τους ευυπόληπτους σημερινούς τιμητές των παραστρατημένων παιδιών της να πλουτίζουν από την δημοσίευση «ροζ» αγγελιών στις «σοβαρές» εφημερίδες τους, την κυκλοφορία των οποίων αυξάνουν με την δωρεάν προσφορά ταινιών βίας, τρόμου, ναρκωτικών, σεξουαλικών διαστροφών και οργίων, μαγείας, κ.ο.κ.. Επί εικοσιπέντε χρόνια, τους παρακολουθεί να προσφέρουν στα παιδιά της -αντί της συνταγματικώς προβλεπόμενης καλλιέργειας, ψυχαγωγίας και ενημερώσεως - καταστάσεις, ιδέες, εικόνες και πράξεις απολύτου περιφρονήσεως της ανθρωπίνης ζωής και αξιοπρεπείας, τα οποία βυθίζουν την φαντασία των παιδιών στον πλέον σκοτεινό οχετό του πιο ακραία αρρωστημένου νου.

Σήμερα πλέον, η ελληνική κοινωνία διαπιστώνει με απόγνωση ότι, πολλά από τα παιδιά της -ως θύματα του ψυχοπνευματικού βιασμού, τον οποίον η ίδια υπέστη, αλλά και του συστηματικού φροντιστηρίου εξαχρειώσεως, το οποίον υπέστησαν αυτά - φθάνουν στο σημείο να διαπράττουν, με απόλυτη φυσικότητα, πράξεις μέχρι πρότινος αδιανόητες, πράξεις πρωτοφανείς στην πολυαίωνη ιστορική της πορεία. Ωστόσο, οι θύτες της δεν αρκούνται σ' αυτό: όχι μόνον την ενοχοποιούν για την «κατάντια» των παραστρατημένων παιδιών της, αλλά τα διαπομπεύουν αναίσχυντα, κατακρίνοντάς τα με βάση τους ηθικούς κανόνες και πολιτιστικά ερείσματα, τα οποία οι ίδιοι ξερρίζωσαν από την ψυχή των θυμάτων τους. Αλλά, ας μην αυταπατώνται αυτοί οι ιεροφάντες του μηδενισμού, της διαστροφής, του εκφυλισμού και της παραπλανήσεως. Για κάθε παιδί που παρεκτρέπεται, η ευθύνη βαρύνει αποκλειστικώς και μόνον αυτούς. Διότι κάθε παραβατικό παιδί είναι το

ανθρωποπροϊόν του 25χρονου βιασμού, τον οποίον οι ίδιοι διέπραξαν εις βάρος της ελληνικής κοινωνίας. Ως εκ τούτου, είναι δικό τους παιδί. Είναι πνευματικό τους τέκνο.

Την 6.11.2006, παρενέβη η ΕΣΗΕΑ, η οποία -επικαλούμενη την δημοσιογραφική δεοντολογία - κατήγγειλε τα τηλεοπτικά μέσα διότι «τεμαχίζουν εν ψυχρώ την ανθρώπινη αξιοπρέπεια»! Ως δια μαγείας, ο ορυμαγδός για το περιστατικό της Αμαρύνθου έπεσε κατακόρυφα. Τα Μ.Μ.Ε. -ορισμένα εκ των οποίων έκαναν την αυτοκριτική τους για την έλλειψη ψυχραιμίας, την οποίαν είχαν επιδείξει επανήλθαν στα τρέχοντα θέματα της επικαιρότητας, με αιχμή του δόρατος του εντυπωσιασμού το...σκήνωμα του μακαριστού μοναχού Βησσαρίωνος. Εν τω μεταξύ, ο Αρχηγός των Ενόπλων Δυνάμεων της Τουρκίας είχε πλέον απέλθει.

Από την 9.11.2006, τα Μ.Μ.Ε. εγκατέλειψαν τον μακαριστό Βησσαρίωνα και έστρεψαν την προσοχή τους στην απόφαση του Μισθοδικείου να αυξήσει κατά 30%, και αναδρομικώς, τους μισθούς των δικαστικών. Συγχρόνως, εδημοσιοποίησαν, αλλά σε πανελλήνια εμβέλεια, και τις δηλώσεις του κ. Αντωνίου Αντωνιάδη, ναυάρχου εν αποστρατεία, πρώην υπαρχηγού ΓΕΕΘΑ και αρχηγού ΓΕΝ. Αρχαιολάτρης και μέγας θαυμαστής των ιδεών του περιοδικού *Δαυλός*, αλλά και του υλισμού του Κεμάλ Ατατούρκ (*Το Παρόν*, 5.11.2006), ο κ. Αντωνιάδης απεκάλεσε το μεν αμυντικό δόγμα Ελλάδος-Κύπρου, "αρλούμπα", τον δε Χριστιανισμό, χειρότερο από τα παραμύθια του Άντερσεν, αιμοσταγή και αιμοδιψή θεοκρατική θρησκεία, αντάξια υπανάπτυκτων, αμόρφωτων ή Ζουλού. Στην συγκεκριμένη όμως στιγμή οι δηλώσεις αυτές επέφεραν ισχυρώτατο πλήγμα -στο ηθικό σθένος και στην μαχητικότητα όσων από "τα παιδιά της Ελλάδος" είναι έτοιμα να θυσιάσουν την ζωή τους για την ανεξαρτησία της χώρας και "για του Χριστού την πίστη την Αγία". Σε σχετικό σχόλιό του, στην εβδομαδιαία εφημερίδα *Το Παρόν* της 12.11.2006, ο Αντιστράτηγος εν αποστρατεία, επίτιμος διοικητής στρατιάς και Αρχηγός ΓΕΕΦ, κ. Δημήτριος Δήμου, υπεγράμμισε χαρακτηριστικά: «μεγαλυτέρα υπηρεσία στους Τούρκους δεν μπορούσε άλλως να προσφερθεί...».

Οι δε κατηγορηθέντες ανήλικοι μαθητές της Αμαρύνθου -αν, τελικώς, το δικαστήριο τους αποδώσει αθώους στην κοινωνία - έχουν όντως «στιγματισθεί για μια ζωή».

(Πηγή: "Παρακαταθήκη" ΣΕΠ-ΟΚΤ 2006)